

Arrest

nr. 124 754 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 juli 2011 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 november 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 22 december 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van eerste verzoekende partij.

1.4. Bij arresten van 13 februari 2012 met nummers 74 942 en 74 943 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 10 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van tweede verzoekende partij.

1.8. Bij arrest van 29 juni 2012 met nummer 83 956 vernietigt de Raad de beslissing van 9 maart 2012 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 juli 2012 de beslissing waarbij de op 10 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 augustus 2012 een nieuwe beslissing waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2012 dienen verzoekende partijen een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van het minderjarig dochtertje van verzoekende partijen.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 november 2012 de beslissing waarbij de op 30 oktober 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoekende partijen stellen tegen deze laatste beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij aangetekend schrijven van 19 december 2012 dienen verzoekende partijen een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van een van de minderjarige zonen van verzoekende partijen.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 februari 2013 de beslissing waarbij de op 19 december 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad.

1.15. Bij arrest van 19 juni 2013 met nummer 105 302 vernietigt de Raad de beslissing van 27 augustus 2012 waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bij arrest van 24 juni 2013 met nummer 105 726 door de Raad verworpen.

1.16. Bij arrest van 26 augustus 2013 met nummer 108 584 vernietigt de Raad de beslissing van 28 februari 2013 waarbij de op 19 december 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.17. Bij arrest van 26 augustus 2013 met nummer 108 585 vernietigt de Raad de beslissing van 26 juli 2012 waarbij de op 10 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.19. Bij arrest van 17 september 2013 met nummer 109 977 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 26 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.20. Op 12 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de op 10 april 2012 en op 19 december 2012 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing wordt verzoekende partijen op 28 november 2013 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.04.2012 en 20.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor [M. S.]

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.11.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel

doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mvvanje t. België, § 86: EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM),

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Voor [T. D.]

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.11.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij

eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mvvanje t. België, § 86: EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM),

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 08.11.2013.

In dit advies wordt geponeerd [...]

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk: [...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd in die zin dat alles vanzelf wel – en dit zelfs onbehandeld en ongeacht het land van verblijf – zal genezen.

Dergelijk advies is volledig nietszeggend in die zin dat op gestandaardiseerde manier zomaar elk verzoek op basis van psychische klachten wordt afgewezen, zonder enig onderzoek.

Hierbij wordt afbreuk gedaan aan een nochtans belangrijke tak van de geneeskunde, de psychiatrie, waarbij dagdagelijks blijkt dat bepaalde aandoeningen NIET zomaar genezen, wel integendeel, de psychiatrische centra uit hun voegen barsten met mensen waarvoor geen spontane genezing mogelijk is,, en daarnaast nog talloze psychiaters dagdagelijks mensen behandelen wegens ernstige psychische klachten die niet genezen raken.

Het advies bestaat uit niets meer dan eenzijdige gratuite beweringen zonder enige medische inhoud, temeer er in gene mate verwezen wordt naar welke medische bron dan ook.

In het advies wordt ook in gene mate de inhoud van de voorgelegde medische attesten op gemotiveerde, gedetailleerde en correct onderbouwde manier weerlegd. Wel integendeel.

De arts beperkt zich tot het stellen dat het zelfmoordgevaar louter speculatief en hypothetisch is, zonder verzoekster te onderzoeken, én tegen de inhoud van het voorliggende medisch attest door de behandelende arts.

Dergelijke kringredenering maakt dat een zelfmoordgevaar enkel bewezen is wanneer het zich effectief gemanifesteerd heeft, weze dus post mortem.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW al te zeer uitgehold en beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel afdoend onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

2.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter juridische constructies om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht."

2.1.3. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS nr 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 08.11.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoekster en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art 9 TER VW;”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoekende partijen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo worden, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvragen om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van tweede verzoekende partij en een van de minderjarige kinderen van verzoekende partijen onontvankelijk verklaard, omdat een ambtenaar-geneesheer in twee adviezen van 8 november 2013 vaststelde dat de ingeroepen aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Deze adviezen waarnaar wordt verwezen, werden samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht en kunnen bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies opgesteld naar aanleiding van de ingeroepen medische problemen van het minderjarig kind D. allereerst vast dat de ingeroepen ziekte-toestand – met name chronische luchtweginfecties en verkoudheden – geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van het kind. Hij licht toe dat de medische op puntstelling zeer geruststellend is en ook zonder behandeling er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit. Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer dat evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hiertoe wijst hij erop dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoening zijn beloop kent

over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert. Tevens stelt hij dat de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is.

In een tweede advies opgesteld naar aanleiding van de ingeroepen medische problemen van tweede verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer vervolgens dat ook deze ingeroepen ziekte-toestand – in casu een chronische anxio-depressieve toestand en psychomatische klachten – geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Hij licht toe dat de medische oppuntstelling zeer geruststellend is, dat het vermelde zelfdodingsrisico louter speculatief en hypothetisch is en dat ook zonder behandeling er geen onmiddellijk gevaar blijkt voor het leven of de fysieke integriteit. Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer dat evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hiertoe wijst hij erop dat ook in geval van tweede verzoekende partij zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf haar aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert. Tevens stelt hij dat de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer aldus telkens een afzonderlijke motivering heeft voorzien voor enerzijds de vraag of de aandoeningen een risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden en anderzijds de vraag of er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden als zou uit het vaststellen van het ontbreken van een onmiddellijk levensgevaar worden afgeleid dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zich voordoet en als zou geen afzonderlijk motivering zijn voorzien wat betreft de vraag of er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat geen afdoende motivering in het licht van alle toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorligt.

Verzoekende partijen betogen verder nog dat de aanvragen op gestandaardiseerde en stereotiepe wijze worden afgewezen. De Raad merkt evenwel op dat op duidelijke wijze is aangegeven op welke gronden de ingeroepen aandoeningen niet worden weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien hierbij gebruik werd gemaakt van algemene overwegingen of de bestreden beslissing zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekende partijen kunnen hierbij ook niet worden gevolgd waar zij aangegeven dat de vermelde motivering van toepassing zou kunnen zijn op elke psychische klacht. Zo wees de ambtenaar-geneesheer, specifiek wat tweede verzoekende partij betreft, onder meer op de kwalificatie van het in casu aangehaalde psychische probleem, op een geruststellende medische oppuntstelling zoals deze bleek uit de voorgelegde medische attesten, op het gegeven dat het vermelde zelfmoordgevaar louter speculatief en hypothetisch is en op een behandeling die louter symptomatisch en dus niet essentieel is. Aldus blijkt geenszins een motivering die op algemene wijze van toepassing zou zijn op elke aanvraag om machtiging tot verblijf die is gesteund op psychische aandoeningen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de weergegeven motivering op deze grond niet als afdoende zou kunnen worden beschouwd. Verzoekende partijen blijven in gebreke om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat de motivering van de in casu bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

De motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekende partijen tonen aan de hand van hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.3. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvragen om verblijfsmachtiging gesteund op de medische problemen van tweede verzoekende partij en het kind D. onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar twee adviezen van een ambtenaar-geneesheer van 8 november 2014. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de medische adviezen enkel werd onderzocht of er sprake is van een risico voor het leven of waar zij aangeven dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkte tot de vraag of direct levensbedreigende ziektes voorliggen om hieruit vervolgens af te leiden dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Integendeel blijkt uit een eenvoudige lezing van de medische adviezen dat zowel het risico voor het leven en de fysieke integriteit is onderzocht, net zoals werd nagegaan of de aandoeningen een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij voorhouden als zou niet het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn onderzocht of deze bepaling op een te beperkte wijze werd toegepast.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen niet als dusdanig aangeven het concreet gestelde door de ambtenaar-geneesheer betreffende het kind D. te betwisten. Wel citeren zij het advies van de ambtenaar-geneesheer opgesteld met betrekking tot de ingeroepen ziekte-toestand van tweede verzoekende partij en betogen zij dat op basis van dergelijk advies elk verzoek dat is gesteund op psychische klachten kan worden afgewezen zonder verder onderzoek. Zij geven aan niet akkoord te gaan met de beoordeling dat er geen zelfdodingsrisico zou zijn en dat de aandoening van tweede verzoekende partij wel spontaan gunstig zal evolueren.

De Raad merkt op dat op lezing van het advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde met betrekking tot de ziekte-toestand van tweede verzoekende partij niet kan worden vastgesteld dat de hierin vermelde motivering van toepassing zou kunnen zijn op elke psychische klacht. Zo wees de ambtenaar-geneesheer onder meer op de medische kwalificatie van het in casu ingeroepen psychische probleem, op een geruststellende medische oppuntstelling zoals deze bleek uit de voorgelegde medische attesten, op het gegeven dat het vermelde zelfmoordgevaar louter speculatief en hypothetisch is en op het

gegeven dat de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat een motivering voorligt waaruit geen enkel concreet en individueel onderzoek blijkt van de in casu voorgelegde medische attesten. De ambtenaar-geneesheer oordeelde geenszins op algemene wijze dat psychische aandoeningen geen voldoende ernst in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen hebben, doch enkel dat de door tweede verzoekende partij ingeroepen psychische aandoening zoals deze blijkt uit de ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde medische stukken niet deze voldoende graad van ernst heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet aantonen, aan de hand van concrete medische vaststellingen in de door hen in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf voorgebrachte medische stukken, dat de ambtenaar-geneesheer in strijd met deze voorgelegde medische stukken tot zijn advies is gekomen. Zij kunnen er zich niet toe beperken louter te stellen dat de behandelende arts een andere mening is toegedaan, zonder dit op concrete wijze aannemelijk te maken.

Daarnaast dringt de vaststelling zich ook op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten en dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten.

Zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p. 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld: *“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

De ambtenaar-geneesheer heeft op basis van de verschillende door verzoekende partijen voorgelegde medische stukken bepaalde vaststellingen gedaan en aldus geantwoord op de door de verzoekende partijen neergelegde attesten. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte adviezen en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partijen om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat hij niet de bevoegdheid heeft over te gaan tot een medische beoordeling en zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer.

Aan de hand van hun algemeen betoog tonen verzoekende partijen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering van de bestreden beslissing in casu niet aan en evenmin maken zij aannemelijk dat geen voldoende zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Zo maken zij, door aan te geven dat bepaalde psychische aandoeningen geenszins zomaar genezen, nog niet aannemelijk dat huidig medisch advies met betrekking tot de concrete ziekte-toestand van tweede verwerende partij door het bestuur niet kon worden gevolgd. Ook waar zij op algemene wijze stellen dat niet op gemotiveerde, gedetailleerde en correct onderbouwde wijze de inhoud van de voorgelegde medische attesten zou zijn weerlegd, blijven zij in gebreke hun argument concreet te duiden. Zoals reeds aangehaald, heeft de ambtenaar-geneesheer op voldoende duidelijke wijze toegelicht op welke gronden hij de ingeroepen aandoeningen niet weerhoudt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt hierbij niet dat de ambtenaar-geneesheer in zijn motivering op alle vermeldingen in de voorgelegde medische stukken in concreto dient in te gaan. Wel dient te blijken dat hij de relevante vaststellingen heeft betrokken bij zijn beoordeling en dient te blijken om welke redenen hij niettemin een voldoende graad van ernst niet voorhanden acht. In casu maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat met bepaalde

vaststellingen in de door hen voorgelegde medische attesten ten onrechte geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de ambtenaar-geneesheer niet kon komen tot de door hem gedane vaststellingen.

In dit verband merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met, en heeft gemotiveerd over, het in de voorgelegde medische stukken vermelde risico op zelfdoding. Hij oordeelde evenwel dat dit vermelde risico louter speculatief en hypothetisch is en gaf aldus op gemotiveerde wijze aan op welke grond hij dit vermelde risico niet heeft weerhouden. Verzoekende partijen stellen dat de voormelde beoordeling strijdig is met de inhoud van de voorgelegde medische stukken, doch blijven in gebreke hun stelling te onderbouwen aan de hand van concrete medische vaststellingen in de door hen aangebrachte attesten waaruit wel degelijk het reëel karakter van het vermelde risico zou blijken. Door louter te stellen het niet eens te zijn met de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer tonen verzoekende partijen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de gegeven motivering niet aan. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat het enkele gegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat de medische aandoening wordt geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Op lezing van het advies blijkt ook geenszins dat er reeds sprake zou moeten zijn geweest van een eerdere zelfdodingspoging opdat er sprake zou zijn van een reëel risico in deze zin. Wel wordt vooropgesteld dat het reëel karakter ervan dient te kunnen worden vastgesteld op basis van de voorgelegde medische stukken opdat het wordt weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, motivering waarvan het kennelijk onredelijk karakter niet blijkt.

Waar verzoekende partijen nog opmerken dat door de ambtenaar-geneesheer niet wordt verwezen naar enige bron, kan het volstaan vast te stellen dat niet blijkt dit gegeven vermag afbreuk te doen aan de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer.

Eenzelfde vaststelling geldt wat het gegeven betreft dat de ambtenaar-geneesheer tweede verzoekende partij niet persoonlijk heeft onderzocht. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Deze beoordeling behoort in wezen tot de autonome bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste stelde vast dat uit de voorgelegde stukken, wat de aandoening van tweede verzoekende partij betreft, een geruststellende medische oppuntstelling naar voor komt waarbij geen reëel risico op zelfdoding blijkt en die, zelfs onbehandeld, geen risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot gevolg zal hebben. De arts-attaché kon oordelen dat de medische situatie van tweede verzoekende partij duidelijk was en op basis van de gegevens verstrekt door de arts die tweede verzoekende partij zelf consulteerde een advies verlenen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat een eigen onderzoek in casu, gelet op de voorliggende medische gegevens, zich opdrong.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet verder geenszins dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat steeds een standpunt dient te worden ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en de ambtenaar-geneesheer deze dient te appreciëren, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer dit heeft gedaan. Hij gaf immers, zowel wat het kind D. als tweede verzoekende partij betreft, aan dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en er zelfs onbehandeld geen risico is, noch voor het leven en de fysieke integriteit noch op een onmenselijke of vernederde behandeling. De stelling van verzoekende partijen dat evenmin de gevolgen van een stopzetting van de behandeling werden nagegaan, vindt bijgevolg evenmin steun in de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Er blijkt geenszins dat een ruimere beoordeling zich opdrong.

De Raad benadrukt ten slotte dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingnames derhalve het determinerende motief uitmaken van de bestreden beslissing. Het gegeven dat in de bestreden beslissing door een andere ambtenaar een aantal overtuigende rechtstheoretische beschouwingen zijn opgenomen kan dan ook nog niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat een incorrecte toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.6. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvragen van verzoekende partijen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van tweede verzoekende partij en het kind D. onontvankelijk worden verklaard omdat kennelijk geen aandoeningen blijken in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt zich in ieder geval ook de vaststelling op dat verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen aandoeningen geen voldoende ernst hebben om aanleiding te kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat de toepassingsvoorwaarden van dit wetsartikel ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Zo kan enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partijen blijven in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS